

mærkning med Hensyn til en enkelt Ændring, som findes i Forslaget under Nr. 4 til § 4, hvor der foreslaas: „I 2den Linie af Nr. 1 sættes Punktum efter Ordet „Sportler“, og Resten af Linien udgaar“. Jeg ønsker navnlig at fremhæve det, der oprindeligt stod i Lovforslaget, forbi det viser, at Regjeringen selv ikke staar paa det Standpunkt, som man egentlig havde troet maatte være det for Ministeriets Stilling til Grund liggende Standpunkt, nemlig at staffe alle Embeds- og Bestillingsmænd en midlertidig Lønningsforbedring. Det vil nemlig ses, at Ministrenes Lønninger ere undtagne i Regjeringens Forslag, og det forekommer mig rigtignok, at der allerede derved fra selve Ministeriets Side er gjort Brud paa Principet om at give alle Statens Tjenere en midlertidig Lønningsforbedring. Ministrene maa jo ligesaa vel som alle Statens øvrige Embeds- og Bestillingsmænd gaa ind under dette Begreb, og der er saaledes fra Ministeriets Side gjort et Brud paa selve Principet om at yde alle Embeds- og Bestillingsmænd et Lønningsstillæg, hvilket derimod ikke var Tilfældet, da man for nogle og tyve Aar siden, jeg tror i 1856, gav Lønningsstillæg paa Grund af den da stedfindende Dyrtid. Til disse Bemærkninger tror jeg at kunne indskrænke mig, og jeg skal hermed paa Forslagsstillernes Vegne anbefale det høie Thing at vende tilbage til det, som jeg kaldte Rigsdagsstandpunktet fra 1875—80, ved at vedtage de af os stillede Ændringsforslag.

Orup: De Ændringsforslag, som ere stillede af mine ærede Medforslagsstillere og mig, ere de samme, som bleve vedtagne af dette Thing, da denne Sag sidst forelaa her i Thinget. Naar vi nu ved denne eneſte Behandling atter have optaget det samme Forslag, saa erkjender jeg, at dette trænger til nogen Forklaring. Det vilde sikkert fra et formelt Synspunkt have været det mest Korrekte, om vi paa dette Stade af Sagen simpelt hen havde indskrænket os til at forlæse det Forslag, der nu foreligger som et Udtryk for det andet Things Standpunkt i denne Sag, thi derved vilde vi have udtrykt, at vi for vort Vedkommende kunde forstaa og anerkjende, at den Afgjørelse, som er truffen i det andet Thing, er en virkelig endelig Afgjørelse, hvorved Forhandlingen er sluttet, Debatten endt, og Sagen salben. Dette er Noget, hvorom vi jo saameget mindre kunne være i Tvivl, som den Afgjørelse, der nu foreligger, netop er den, der ifjor var det andet Things Udtryk for, at Sagen var opgivet. Jeg vilde nødig have, at man skulde tro, at vi for vort Vedkommende vare saa tungnemme, at vi ikke kunde forstaa en saa tydelig og klar Afgjørelse, og det er derfor heller ikke paa nogen Maade Forslagsstillernes Mening med de af os stillede Forslag, at vi derved atter ville reise en Sag, som vi erkjende er afgjort. Naar vi imidlertid

nu have ønsket ved denne eneſte og sidste Behandling at anbefale det høie Thing at vedtage de Forslag, som bestandig have været et Udtryk for dette Things Opfattelse af Sagen, saa er det af en mere praktisk Hensigtsmæssighedsgrund, at vi have gjort dette. Vi have for at forebygge enhver Misforstaaelse med Hensyn til, hvad der var vor Mening i denne Sag, ønsket lige til det Sidste at følge den med et passende Udtryk for, hvad der var vor Opfattelse af den, for at Ingen skulde kunne være i Tvivl om, at det var vort virkelige Ønske, at det maatte ske, som fra vor Side bestandig er blevet hævdet under denne Sags Behandling. Det er ikke min Mening paa dette Tidspunkt at ville komme ind paa en Drøftelse af den Afgjørelse, som er truffen i det andet Thing, tværtimod erkjender jeg, at denne Afgjørelse i og for sig har sine Fordele. Det er jo nemlig altid blevet hævdet fra min Side, at, naar man ikke vilde give noget Dyrtidstillæg, saa var det mest human og mest billigt hurtigt muligt at sige dette saa klart og bestemt, at enhver Tvivl var afstaaen, at ethvert Haab derved var sluttet, og dette er — det erkjender jeg — sket ved det Forslag, som nu foreligger her. Endnu mindre skal jeg komme ind paa en almindelig Drøftelse af Dyrtidstillæg eller Ikke-Dyrtidstillæg, saameget mere, som jeg erkjender, at dette er en Sag, hvor det egentlig mindre er Grundene end Villien, som det kommer an paa, og naar altsaa Villien til at gjøre Noget i den Henseende ikke er tilstede, saa vilde jeg anse det for et unyttigt Tidspilde at dvæle udførlig ved Grundene. En Ting kan jeg imidlertid ikke tilbageholde overfor det høitærede Ministerium og særlig overfor den høitærede Finantsminister. Saaledes som Sagen nu foreligger, er det mig nemlig ikke muligt at forstaa, hvad der egentlig har været den høitærede Ministers Mening med atter i denne Samling at forelægge os denne Sag. Efter den Gang, som Sagen tog i forrige Samling, kan jeg ikke forstaa det, at den høitærede Minister atter har gjenoptaget den, anderledes end som et Spørgsmaal til dette Thing, om det vil lade den Afgjørelse, som blev truffen her ifjor, staa ved Magt nu? Herpaa have vi svaret: Ja, det vil, som vi gjorde ifjor, staa vi ved; de 2,500 Kr. ere til Regjeringens Tjeneste, hvis den vil have dem. Der kunde jo have været nogen Grund for os til at tro, at Sagen hermed var afgjort. Jeg ser imidlertid, at dette paa ingen Maade har været Regjeringens Mening, men at man tværtimod andetsteds har søgt en Afgjørelse, som er et Korrekt og nøjagtigt Udtryk for Sagens Afvøisning. Jeg er imidlertid ikke kaldet til at forstaa den høitærede Regjeringens Motiver og har heller ingen Tilbøielighed til at granske derefter. Kun skal jeg for mit eget Vedkommende bestemt hævde, at vi ikke til noget Tidspunkt hævden i forrige Samling og endnu mindre i denne